

Michael Varujan Magharian. S-a născut la București în 1961. De profesie inginer și economist, s-a relocat cu familia în Canada din 1995. S-a pensionat în 2013. De atunci a publicat *Licurici* (2019), *Carieristul* (2021), *Povestea unui oarecare* (2022), *Zilele pescărușului albastru* (2022) și *Cum să treci de două ori prin apa unui râu* (2023). O serie de nuvele i-au fost găzduite în revistele Fictiunea.ro, Araratonline.com și Observatorul.com. La Institutul European i-au fost publicate (selectiv): *Adevărata viață a lui Sisif* (2022), *Femeia dracului* (2022), *În umbra metropolei* (2023), *Sfânta pătrime* (2024) și *Cum să treci de două ori prin apa unui râu* (2024). Deși sunt romane aparținând genului ficțiunii romantice după catalogarea nord americană, acțiunile plasate pe fundalul vieții canadiene sunt veridice, candid, dinamice și scrise într-un limbaj voit nepretențios tocmai ca fraza să rămână rotundă și cursivă, să fie ușor de lecturat și să creeze efecte de peliculă cinematografică în derulare.

Michael Varujan Magharian, *Garajul lui Joe*
© 2025, Institutul European Iași

INSTITUTUL EUROPEAN
Iași, str. Bălușescu nr. 2, OP 6, CP 1309
euroedit@hotmail.com; www. euroinst.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAGHARIAN, MICHAEL V.

Garajul lui Joe / Michael V. Magharian. - Iași: Institutul
European, 2025
ISBN 978-606-24-0408-6

821.135.1

Reproducerea (parțială sau totală) a prezentei cărți, fără acordul Editurii, constituie infracțiune și se pedepsește în conformitate cu Legea nr. 8/1996.

Printed in ROMANIA

Michael V. MAGHARIAN

GARAJUL LUI JOE

INSTITUTUL EUROPEAN
2025

Taică-său era judecător și alcoolic. Pleca de dimineată și se mai întorcea acasă noaptea târziu, beat ca o cizmă. Nu-l văzuse bând altceva decât whisky. Maică-sa era bibliotecară. Îi transmisese dorința de a citi. N-o știa de băutoare, dar după accident au găsit că avea în sânge de trei ori peste nivelul permis de alcool. Nu putea pricepe ce căuta pe autostradă la ora aia, când ar fi trebuit să fie la office. A murit la două zile după ce o aduseseră la spital. În mașina pe care o lovise fusese o fetiță de trei ani. Din izbitură murise pe loc. Asigurările au plătit părinților două milioane, urmând ca diferența de până la patru milioane jumate să fie suportată de taică-său de-a lungul vieții. Așa au pierdut casa. În plus, o treime din câștigul judecătorului se ducea la familia fetiței. Abia se mutaseră într-un apartament de bloc cu două dormitoare, când dimineată l-a găsit pe taică-său chircit pe gresia de la baie. A crezut că de beat ce fusese căzuse, așa că l-a lăsat acolo și s-a dus cu niște prieteni cu bicicletele în parc. Când s-a întors, tot acolo era. A chemat salvarea. La spital i-au spus că avusese un atac cerebral și că rămăsese cu totul paralizat. După un timp l-au lăsat să-l vadă. A intrat în rezervă și l-a găsit așezat într-un scaun mobil, hârâind, ca și când s-ar fi tânguit încontinuu. A întrebat-o pe asistentă dacă voia să zică ceva, dar aia a dat din umeri.

„Puțin probabil. Urmărește-i ochii. Nu-s focusați. Dacă ar fi vrut să comunice ceva, cred că s-ar fi uitat în direcția noastră, nu crezi?” i-a sugerat, cu șovăire în glas.

Nu era sigură. El a dat din cap că poate ce-i spusese făcea sens.

Doctorița i-a spus că șansele de recuperare erau ca și inexistente. I-a arătat pe computer niște poze făcute la MRI. Îi tot contura cu vârful unui pix niște regiuni pe creier care chipurile ar fi trebuit să arate altfel de cum arătau. Pentru el

era otova, și în timp aia-i explica ce și cum, el se gândea din ce era să trăiască.

Știa un garaj aproape de ei unde taică-său își ducea mașina pentru întreținere când își mai aducea aminte. Pe proprietar îl chema Joe. I-a spus secretarei că voia să-i vorbească.

„În ce privință?” I-a întrebat surprinsă.

„Trebuie să-l văd într-o chestiune personală”.

„Chiar vag, o idee tot trebuie să-mi dai”.

„E în legătură cu tatăl meu”.

„Fii mai specific, te rog”.

„Tatăl meu a suferit un accident”, i-a zis, „și am de discutat situația cu Joe”.

„Accident zici? Ai nevoie să tractăm mașina?”

„E un pic mai complicat”.

L-a măsurat din cap până-n picioare. Pe semne își avea îndoielile ei. Până la urmă i-a zis lui Joe prin telefon că îl căuta un tânăr în legătură cu un accident. În fine i-a făcut semn să intre în office-ul lui. Joe frunzărea niște facturi la un birou acoperit cu hârtii. Avea capul ca o bilă cu chelie lucitoare. Îl mai văzuse de câteva ori, și-l știa de bondoc și rotofei. Joe și-a pus ochii pe el și l-a întrebat prietenos cu ce-l putea ajuta. I s-a prezentat, dar bineînțeles că ăla nu știa de unde să-l ia. I-a spus că taică-său era unul mare, gras și mereu beat.

„Oh, judecătorul, sigur, ești fiul lui?” I-a întrebat, și fără să aștepte răspuns, i-a zis să ia un loc să-și spună păsul.

I-a spus. L-a lăsat cu gura căscată.

„Îmi pare rău să aud. Tatăl tău știa să-și trăiască viața. Ca acum să fie consemnat într-un scaun pe roți mi se pare o pedeapsă teribilă venită din cer. Și cu mama ... o nenorocire. Îmi închipui prin ce treci acum.

În mintea lui Marcu era puțin probabil ca Dumnezeu să fi ținut în vreun catastif inventarul faptelor fiecărui muritor de

rând. Fără îndoială că avea lucruri mai importante de făcut. Dar s-a abținut de la comentarii. Nu d-aia era acolo.

„Ei bine, caut o slujbă, și nu știu de unde să încep, așa că am început aici. Ai avea ceva pentru mine?”

„Adică la ce te-ai gândit?”

„La un salariu de cincisprezece pe oră”.

„Ca să faci ce?”

„Orice ai avea nevoie”.

„Ok, și ce știi să faci?”

„De toate, dacă îmi arăți. Învăț repede”.

„În ce an zici că ești la școală?”

„Am terminat anul doi de liceu. Dar mi-e clar că nu pot continua. Am nevoie de bani”.

Joe s-a lăsat pe speteaza scaunului, cercetându-l pe sub sprâncene. Marcu i-a zâmbit înapoi cu candoare.

„Când poți începe?” I-a întrebat ăla, cu o intonație care i-a zis că luase slujba.

„Acum”.

„Doisprezece pe oră. Să vedem un timp cum merge. Vino cu mine”.

L-a dus în hală. Erau cincisprezece rampe, toate cu mașini pe ele. L-a prezentat unuia căruia i-a zis Steve. Era managerul. Joe i-a explicat că băiatul voia să învețe meserie.

„Faci ce-ți zice Steve”, i-a zis, și s-a dus îndărăt la office-ul lui.

Steve l-a condus la vestiare. I-a dat în primire o salopetă, bocanci, mănuși de protecție, și a desemnat drept al lui unul din dulapurile de metal cu lacăt cu cifru.

„Vezi să nu uiți ce numere bagi că după aia trebuie să-l tăiem cu sudură. Acolo sunt dușurile. Toaletele sunt dincolo. Schimbă-te și caută-mă când ești gata”.

Steve a ieșit. Rămas singur s-a schimbat și s-a așezat pe o banchetă pusă la perete. A stat un pic cât să-și adune gândurile. Da' nu prea avea ce aduna. Era ce era. S-a dus după ăla. La găsit în sala de recepție, cu doi consultanți și o

secretară. Steve l-a prezentat. I-a spus de consultanți că întocmeau ordinele de lucru. I-a arătat unul.

„Acolo e mașina de espresso. E cu autoservire, când vrei te duci și-ți iei”, i-a zis, și i-a făcut semn să-l însoțească.

Au dat un tur halei, și la fiecare mecanic s-a oprit să-l prezinte ca fiind noul ucenic. Se uitau curios la el. Unul l-a întrebat dacă nu era prea tânăr. I-a răspuns că era gata să învețe.

Peste zi a aruncat cu rumeguș și a curățat podeaua în jurul rampelor, a spălat piese, a adus piese de la magazie, și tot timpul a avut ceva de făcut. Toată lumea era ocupată. Nu-și imaginase că puteau avea așa un dever. Programările se făceau cu trei zile în avans.

La cinci toți au lăsat brusc lucrul și s-au dus la vestiare. A făcut ce făcuseră și ei. După duș s-au schimbat, s-au urcat în mașini și au dispărut de acolo. El a luat-o pe jos. Avea mașina lui taică-său, lăsată în parcare de sub bloc, numai că trebuia să-i găsească înregistrarea și cheile ca s-o poată folosi.

A făcut patruzeci de minute până la spital. Era tare cald și soarele îl bătuse în cap fără milă. Pe taică-său l-a găsit în aceeași stare. Bolborosea încontinuu ceva, de parcă făcea gargară. Tot nu se uita la el, deși l-a strigat și i-a făcut cu mâna. A stat un timp p-acolo, dar cum n-avea ce face a luat-o spre casă. În frigider mai erau ceva resturi de mâncare, dar se întreba ce era să facă odată rămas fără. S-a apucat să scoarască peste tot după actele mașinii. I-a venit ideea că s-ar fi putut să fie în buzunarul din spate al pantalonilor pe care-i avusese taică-său pe el la momentul crizei. Dacă le voia, trebuia să le caute la spital.

A pedalat cu râvnă până acolo. Și-a lăsat bicicleta la intrare și a întrebat la informații unde țineau hainele pacienților. O voluntară bătrână, cu fața întinsă sub creme, amabilă și bine intenționată, i-a spus că sub pat avea să găsească un sac alb în care ar fi fost strânse toate hainele și tot ce avusese asupra lui pacientul. I-a mulțumit și a luat liftul

până la etajul șase. În rezervă taică-său scotea aceleași mormăieli. Privea în gol. Sub pat a găsit sacul. A dat de portofel. Victorios a coborât și a început să pedalez din greu la deal. Abia acasă i-a trecut prin cap să se uite la ce era în el. A găsit, pe lângă actele mașinii, cardul de bancă. Dar nu-i știa parola. Lucrurile lor încă erau în cutii, amestecate dea valma, rămase nedespachetate de la mutare. A trebuit să le desfacă pe toate. A găsit un caietel în care ținea parolele de la computere, emailuri, router și de la niște pagini de web. Se aștepta ca printre ele să fi fost și parola de la bancă, dar n-a găsit-o. A mai dat peste o agendă în care erau trecute zile de naștere, printre ele a lui și a maică-si, și nume de persoane cu adrese și numere de telefon. A răsfoit-o pagină cu pagină, fără ca ceva să-i fi atras atenția. S-a consolată la gândul că în două săptămâni o să primească primul salariu. A coborât la mașină să verifice câtă benzină avea. Era un pic sub jumătate de rezervor. Tot bicicleta îi rămânea cea mai economică soluție.

A sunat la judecătorie să le spună de judecător că suferise de un atac cerebral care-l lăsase paralizat. Secretara își pierduse cuvintele. După ce s-a adunat și i-a zis că ce rău îi părea, l-a întrebat ce putea face pentru el. I-a răspuns că nu știa procedura legală prin care să poată forța banca să-i restituie banii. Alții n-avea. Știa că acțiuni, bonduri, fonduri de RRSP, toate investițiile fuseseră lichidate pentru procesul cu fetița omorâtă în accident. Dar în contul de la bancă trebuia să fi rămas ceva mai mult decât un pumn de firfirici. Secretara i-a zis că o să-l pună în legătură cu un avocat care să-i poată spune ce avea de făcut. L-a asigurat că va fi căutat de ăla. Oricum, presupunea că judecătorul, cât era în viață, era eligibil să primească pensie de handicap. L-a întrebat dacă putea fi vizitat. I-a zis că n-avea rost, și i-a descris situația, așa crudă cum era. I-a spus să nu dispere, că financiar, ghemul sigur avea să se descurce. Marcu i-a mulțumit și a închis. N-avea habar de multe lucruri, când

trebuia să plătească chiria la apartament, facturile la telefon, internet, tv, și câte altele. Oare cum mai rămânea cu compensația pentru fetiță? Nu trebuia reajustată suma? Avocatul trebuia să-i poată răspunde.

Încet, încet, a reușit să facă puțină ordine ca să poată trece dintr-o cameră în alta. A găsit celularul lui taică-său. Era complet drenat și l-a pus la încărcat. Și ăstuia îi trebuia plătit abonamentul ca să meargă. S-a întins un pic pe sofa să-și tragă sufletul. Atâta i-a trebuit. A căzut ca bolovanul.

Asta-i era noua rutină. Scularea la șase și jumătate ca să ajungă la garaj la opt, plecatul îndărăt acasă la cinci, cina, și pe la șapte, prăbușirea în pat. Realiza că în timp, orarul ăsta l-ar fi abrutizat. Și mai știa că într-un fel sau altul, trebuia să-și termine liceul.

Kevin, avocatul, i-a fost de mare ajutor. I-a descurcat ițele. Într-o săptămână, cam pe când i se terminau ultimele rezerve de mâncare, a putut accesa contul lui taică-său de la bancă. Erau acolo peste șaptezeci de mii. Ultimele plăți le făcuse la LCBO, de unde-și lua băutura. Din istoricul tranzacțiilor a dedus datele de plată ale facturilor. Pentru un oarecare timp putea sta proptit pe picioare. Tot Kevin a aranjat să fie vărsată în cont pensia tatei pentru dizabilitate. O treime se ducea la familia fetiței. Kevin i-a zis că putea negocia pentru el un aranjament mai bun. Își oferea serviciile gratuit. Era vorba de peste o mie cinci sute de dolari pe lună. Erau bani serioși. Părinții fetiței deja deveniseră milionari. Orice bani dați familiei nu le-ar fi putut compensa pierderea. Așa că de ce le-ar mai fi dat? I-a spus lui Kevin că dacă mai putea tăia din contribuție, s-o facă. Și a făcut-o. De la o treime a redus suma nu la un sfert, cât s-ar fi așteptat Marcu, ci la șaptesprezece la sută. Când a primit telefon de la tatăl fetiței, a ales să nu scoată o vorbă. L-a făcut ăla alb de porci, ca până la urmă să zică că ce i se întâmplase fusese

pedeapsă de la Dumnezeu. Marcu i-a închis telefonul. Și să fi fost așa, el ce vină avea?

La garaj l-au lăsat să desfacă și să pună la loc roțile la mașini. Strângea piulițele în cruce cu o cheie dinamometrică, la un moment prestabilit. A fost supravegheat îndeaproape, și de fiecare dată mecanicul verifica cu mâna lui fiecare piuliță. Adică mai făcea odată exact ce tocmai făcuse Marcu. Dar după ce s-au lămurit că de strâns le strângea bine, l-au lăsat să-și facă treaba fără să-l mai controleze. Au început să-i dea mai multe de făcut. De exemplu, să ducă și să aducă roțile de la mașina de echilibrare. L-au învățat mai încolo să echilibreze el roțile, adică să plaseze magneții unde-i spunea mașina. Da' acolo la un moment dat a avut o problemă. Un client s-a întors după câteva zile să se plângă că echilibrarea n-a fost bine făcută. Mecanicul care se ocupase de mașină l-a chemat pe Marcu să fie de față când a reechilibrat roțile. Toate se încadrau în specificații, în afară de una. În timp ce o echilibra și p-aia, se uita la Marcu încruntat tot. ăsta a înghițit gălușca. O fi uitat s-o echilibreze. A montat îndărăt roțile. Mecanicul i-a zis că pe lucrare nu mai primea vreun ban. La sfârșitul programului l-a chemat Steve la el în office. L-a prelucrat cum că atelierul deservea clienții din o mie nouă sute douăzeci și patru, și că pentru ai reține, reparațiile cerute trebuiau executate ireproșabil. Îi cerea să-și repete chestia asta ca pe mantra. Înțelesese? Marcu a zis că înțelesese.

A doua zi clientul a revenit cu aceeași plângere. Roțile nu erau bine echilibrate. La o sută douăzeci de kilometri pe oră volanul începea să vibreze. Mecanicul l-a pus să desfacă din nou roțile. Steve a venit să urmărească fiecare operațiune în parte. Mecanicul le-a pus una câte una pe mașina de echilibrat. Toate erau ok, afară de una, ieșită din specificații. Steve a echilibrat cu mâna lui roata. Marcu le-a montat îndărăt, și mecanicul cu Steve s-au urcat în mașină să vadă cum mergea. S-au întors după douăzeci de minute negrii la

față. Mașina expunea aceeași problemă. L-au pus pe Marcu să le dea jos din nou. Au controlat componentele direcției și suspensiei și n-au găsit nimic. S-au întors la cauciuc. De data asta îl însemnaseră cu cretă. Au scos cauciucul de pe jantă. Înăuntru au găsit zdrențe de spumă întărită, care se mișcau. Fabricantul, ca să taie costurile, nu mai echipa mașina cu roată de rezervă. O înlocuiseră cu o pompă care se alimenta prin una din prizele din mașină, și care pompa fie aer, fie o spumă ce se întărea pe interior, cu rolul de a astupa găuri făcute de cuie sau alte obiecte tăioase. Fabricantul nu atenționa însă că după ce se folosea spuma, cauciucul trebuia să fi fost curățat de resturile de gumă din interior. Mecanicul a zis că în douăzeci de ani de experiență nu se mai întâlnise cu așa ceva.

Steve dădea din cap. L-a sunat pe Joe să vină. Bossul a apărut în nici cinci minute. Steve i-a explicat peste ce dăduseră. Trebuiau să facă ceva pentru client. Joe a hotărât să i se restituie banii pe care-i plătise original pentru echilibrare. Odată decizia luată, fiecare s-a întors de unde venise. Marcu a rămas contemplativ lângă mașina de echilibrat.

„Ce faci, visezi? Pune roțile la loc”, i-a strigat mecanicul.

Le-a montat. Mecanicul la chemat din nou pe Steve să meargă cu el pe autostradă să încerce mașina. S-au întors satisfăcuți. Au înmânat consultantului ordinul de lucru și i-au spus să restituie clientului banii. Asta a aranjat ca o mașină să fie trimisă după client să-l aducă la garaj. Marcu și-a luat un cappuccino. Steve a venit lângă el.

„Știi, automobilele astea devin din ce în ce mai complexe, și noi trebuie să ținem pasul cu modificările tehnologice. Niciodată nu putem spune că știm totul despre ele”.

Ce-i spusese sunase într-un fel a scuză. Nu chiar realiza dacă era adresată lor, colectiv, sau lui ca persoană. S-a întors la lucru.

Căuta să se mute într-un apartament cu un singur dormitor sau chiar un bachelor. De ce ar fi plătit pentru două? Dar în

bloc nu aveau nimic disponibil. Nici în blocurile vecine. A găsit însă de închiriat un subsol amenajat ca apartament cu un dormitor, într-o casă din apropiere. Proprietarii, soț soție ieșiți la pensie de niște ani buni, voiau să se asigure că Marcu putea plăti cei șase sute de dolari chirie pe lună. Le-a spus că lucra pe doisprezece pe oră la garajul lui Joe, că trăia modest și că n-avea datorii. Soțul știa garajul.

„E tare scump acolo. Nu-mi permit să-mi fac mașina la ei. De ce te plătesc așa puțin?”

„Abia m-au angajat. Sunt ucenic. Dar salariul n-are încotro s-o ia decât în sus”.

„Nu trebuia să fii la școală?” l-a întrebat bătrâna, de parcă tocmai îl prinsese chiulind.

Le-a descris situația lui. S-au înmuiat. L-au compătimit și l-au acceptat de chiriaș.

Mutul a fost un chin. N-avea cine să-l ajute, și lucrurile pe care abia le despachetase trebuiau împachetate la loc. Cum într-un apartament cu un singur dormitor nici n-ar fi putut înghesui mobila și lucrurile dintr-un apartament cu două, n-a avut încotro decât să arunce tot ce era a lui taică-său, mobilă, haine, cărți juridice. Când se mutaseră de la casă la bloc făcuseră la fel cu ale mamei. A plătit pe doi să vină cu truck-ul și să-i ducă mobila și boarfele la noua adresă. În living avea două fotolii, sofa și o măsuță. Sufrageria o lăsase dincolo, că nu încăpea, ca și televizorul, care nu-l interesa. În dormitor avea patul, două noptiere, un armoar și dulapul din perete. Arăta foarte aerisit. Cel mai mult i-a luat aranjatul bucătăriei. Vase, farfurii, tacâmuri, tăvi, cratițe, le luase pe toate la grămadă, că nu știa ce era de aruncat, și ce de păstrat. Le-a îngrămădit cum a putut. Alea cu care nu știa ce să facă le-a băgat în fundul dulapurilor. I-a luat trei zile să se aranjeze, adică seri, că de la garaj n-a îndrăznit să ceară zile libere pentru mutare.

Era la taică-său când o asistentă i-a spus că doctorița voia să-i vorbească. Da' aia pleca înainte ca Marcu să poată